

Geduld als vrucht van de Geest – Galaten 5: 22.

Orde van dienst:

Welkom

Votum en zegengroet

Psalm 65: 1

Wet

Nieuw liedboek 1006 Onze Vader in de hemel

Gebed

Kinderen: Geduld.

GK 75 Nu gaan de bloemen nog dood.

Inleiding: Lezen uit brief van Jakobus.

Lezen: Jakobus 5: 7-12

Tekst: Galaten 5: 22 "Geduld".

Preek

Psalm 103: 1, 3

Viering HA:

Formulier 5

gebed

Bij klaarmaken tafel: GK 90: 1

Zingen: Nieuw Liedboek 377 Zoals ik ben, kom ik nabij

Nieuw Liedboek 841 Wat zijn de goede vruchten.

Nieuw Liedboek 451 Richt op uw macht.

Gebed

Collecten

Psalm 145: 3

Zegen.

Kinderen:

Toen ik jarig was.....

Of: je weet, dat je een berichtje hebt op je App. Het blauwe lichtje knippert. Je kunt niet wachten!!!

Geduld....

Vrucht van de geest.

Voor de Bijbellezing: Lezen uit brief van Jakobus. Hij is een broertje van Jezus.

Altijd mooi om te lezen.

Zo komt ook de Here Jezus heel dichtbij. Een brief van zijn broer. Die heeft vlak naast Jezus geslapen.

Heeft met hem gespeeld in de straatjes van Nazareth.

Net als vorige week: toen stonden we even bij de bron van Jakob bij de stad Sichar.

Dia.

Jezus is ook bij die bron geweest. Heeft er uit gedronken.

Zo komt hij heel dichtbij.



Preek:

Het stond deze week een paar keer in de krant: steeds meer mensen krijgen een burn-out.

Ik las zelfs de term "burn-outexplosie".

Het aantal vrouwen, die een burn-out kregen, steeg van ruim 9 naar 15 procent.

Het aantal mannen van 6 naar 9 procent.

En die kille cijfers staan voor vele duizenden mensen van vlees en bloed en voor een heleboel pijn en verdriet en onzekerheid.

Burn-out. Opgebrand. Zonder energie. Elke dag is een last.

Vaak komt het door het werk en de hoge werkdruk. De verwachtingen. Targets, die je moet halen.

Klanten, die je tevreden moet houden. De onzekerheid of je je baan wel houdt. En als dan ook de situatie thuis lastig is....

Je voelt je opgejaagd en je vindt geen rust of tijd om te herstellen. Je raakt burn-out.

Ongeduld kan ook diep in jezelf zitten. In je karakter.

Je reageert snel geërgerd, als dingen anders gaan. Je wind je snel op als mensen niet zijn zoals jij dat wilt.

Je hebt makkelijk kritiek en je oordeelt voordat je mensen de kans geeft om iets uit te leggen.

Je vraagt er ook niet naar. Je wordt een klager.

Vaak zie je dit ook terug tot diep in de kerk.

Er verandert veel. Veel mensen zijn anders dan jij. Je loopt tegen mensen aan. Jij denkt anders over

de vrouw in het ambt en je ergert je aan het standpunt van een ander. Er groeit wantrouwen.

En juist in de kerk kan ongeduld en ergernis makkelijk wortel schieten, omdat het daar allemaal

gewoon mensen zijn. Omdat je daar zo dicht met elkaar samen leeft. Je rare burens kun je nog

makkelijk uit de weg gaan. Dat lukt niet als je echt in liefde om wilt gaan met je broers en zussen, die

Christus aan je gegeven heeft.

Daar komt bij, dat de hele maatschappij erg druk en snel is.

Iemand zei: "We leven onder de druk van de muisklik. Alles is één muisklik verwijderd".

Onze samenleving zit vol ongeduld.

Een mailtje had je gisteren al moeten beantwoorden.

Op de fiets en tot diep in de nacht ben je aan het appen. Het blauwe lampje op je mobieltje knippert ongeduldig.

Op je computer kun je van alles zien en bestellen. Eén muisklik en je hebt die nieuwe schoenen al

besteld. Nog één en je hebt al betaald. En liefst wordt het vandaag al bij je aan de deur afgeleverd.

Pizza's binnen tien minuten.

We leven onder de druk van de muisklik. Een ongeduldige tijd: 'Ik wil het en ik wil het nu!'.

En dan lezen we een stukje uit de brief van Jacobus over geduld: "Heb geduld, broeders....".

Mooi.

Maar, eh, hoe leer ik dat? Waar haal ik dat vandaan?

Om te beginnen: dit geduld heeft niet zoveel te maken met ons karakter.

Sommige mensen zijn nu eenmaal van nature geduldig. Zoals anderen juist weer een gedreven of vurig karakter hebben. Ze horen iets en reageren. Vinden er iets van. Oordelen.

Beide karakters hebben hun voordelen en valkuilen.

Geduld geeft rust, maar kan ook passief maken. Je laat alles maar lopen. Dan wordt geduld makkelijk onverschilligheid. En dat is het ergste.

Een ongeduldig karakter komt in ieder geval tot actie, vaak ook uit liefde, maar heeft de valkuil, dat je te snel oordeelt of dingen zegt, waar je later spijt van krijgt.

Maar het geduld, waar Jakobus over schrijft, gaat niet over je karakter, maar over God.

Over de vrucht van...de Geest.

Anders gezegd: geduld ontvangen we van God.

Dat zie je heel mooi gebeuren in het boek Exodus. Bij de zonde van het volk Israël in de woestijn met het gouden kalf. Stel je voor: het volk heeft jarenlang geleden onder de druk van slavernij. Onder Egyptische soldaten, die de pasgeboren jongentjes uit de armen van de moeder rukten en in de rivier de Nijl gooiden. Wat een verdriet en pijn!

Toen heeft God zijn volk uit Egypte verlost. Verlost van de Faraos en van de afgoden. Onder grootse tekenen. Hij heeft het door de Rietzee geleid. Hij heeft manna gegeven en water uit de rots. Hij heeft een nieuw land beloofd.

Hij heeft zoveel gegeven. Zoveel liefgehad.

Mozes beklimt de berg Horeb. Hij gaat naar God.

Maar Mozes blijft langer weg dan de mensen denken. Ze gaan twijfelen. Ze worden bang. En dan maken ze vol ongeduld een eigen god. Een gouden kalf. Een Egyptisch beeld. En knielen daarvoor. Voor een Egyptische afgod!

Erger kon de HERE niet vernederd worden. Hij is gegriefd. Tot diep in zijn hart.

Hij zegt dan ook tegen Mozes: "Mozes, de pijn zit te diep. Met dit volk kan ik niet leven. Leid jij de mensen maar naar het beloofde land. Ik ga niet meer mee!"

En wat doet Mozes dan?

Hij zakt door zijn knieën. Hij gaat bidden.

Hij erkent de zonde van het volk. En tegelijk smeekt hij om genade. Om het volk niet los te laten. Om met het volk op te trekken naar het beloofde land.

Uiteindelijk doet de HERE dat ook. Hij belooft mee op te trekken. Om bij zijn volk te blijven.

Als bewijs daarvoor verschijnt hij aan Mozes in een wolk. En dan klinkt de stem van God uit de wolk, die zegt: "Jahweh! Jahweh! Een God, die liefdevol is en genadig, geduldig, trouw en waarachtig. Die duizenden geslachten zijn liefde bewijst, die schuld en zonde vergeeft, maar niet alles ongestraft laat....".

Geduldig!

Hij kan zijn boosheid, zijn straf, uitstellen. Hij is lankmoedig. Lang van gemoed. Geduldig.

Dat is de grote, rode draad in de bijbel.

God, die zijn toorn, zijn verwonde liefde, uitstelt. Die zondige mensen verdraagt. Vergeeft. Dag op dag. Tot op het kruis. Daar draagt Jezus het oordeel en de pijn van God over onze zonde.

Zelfs daar bidt de Zoon: "Vader, vergeef het hen, want zij weten niet wat zij doen!"

Zo lankmoedig, zo geduldig is onze God. We zien het vandaag terug in brood en wijn.

Maar u voelt wel: dat is geen passief geduld. Vermoeid geduld zonder verdere verwachting.

Zo van: "Ach, laat maar zitten! Het is allemaal wel goed!"

Nee, het is een actief geduld.

Een geduld, dat verder wil. Dat verdraagt. Dat hoopt op bekering. Op een nieuwe liefde.

Geduld heeft alles te maken met groei.

In Jakobus wordt geduld dan ook vergeleken met een boer op zijn akker. Een boer die gezaaid heeft en nu moet wachten op de vroege en de late regen. Geduldig wachten op groei.

Want er zijn grofweg twee manieren om iets te laten groeien.

Je kunt een stapel stenen laten groeien. Dat doe je door er steeds weer nieuwe stenen op te gooien.

Je ziet de stapel groeien. Hoger en hoger.

Deze groei is mechanisch. Van buiten af.

Deze groei is ook maakbaar: hoe sneller je de stenen erop groeit, hoe sneller de stapel stenen groeit.

Hier hebben ongeduld en dwang hun kwade kans. En dus ook burn-out.

Daarnaast heb je ook de groei van binnenuit. Zoals een plant groeit. Of een korenhalm.

Dan kun je als boer alleen maar een zaadje in de aarde leggen. En wachten op de zon en de vroege en de late regen. Geduldig wachten op de oogst.

Je kunt de zon niet dwingen en de regen al helemaal niet.

Je kunt het ook niet uit de grond trekken.

Je kunt alleen maar geduldig wachten totdat het volgroeid is.

Geduldig wachten op de oogst.

Zo mogen ook mensen groeien. Geduld is een vrucht.

Er wordt een zaadje in je hart gelegd. En dat zaadje is de belofte, dat God je Vader wil zijn en je liefheeft. Dat zaadje is Jezus. En nu mag dat zaadje gaan groeien.

Door Bijbellezen en door in de kerk te horen over Gods trouw, kun je die groei ruimte geven. Levend water vloeit om de wortels heen. Door er samen over te zingen en over te praten.

Ruimte geven.

Niet dwingen.

Niet onder druk zetten. Oog hebben voor verschillen in groei en in gaven.

Je niet ergeren als anderen nog niet zo snel groeien als jij.

Als anderen nog graag psalmen zingen en jij al volop geniet van Opwekking. Of andersom.

Als anderen al aan het verwerken zijn, terwijl jij nog vol vragen zit.

Ruimte om met de bijbel in de hand na te denken over de vrouw in het ambt.

Geef elkaar ruimte voor groei. Bidt voor elkaar. Zoek elkaar. Spreek in liefde met elkaar.

Geef de Geest de ruimte voor zijn werk in ieder mensenhart.

Jacobus zegt: "Klaag niet over elkaar, broeders en zusters, want daarmee roept u het oordeel over u af".

Ik denk, dat Jakobus niet alleen denkt aan het oordeel van God.

Maar dat hij ook bedoelt: "De dingen, die je anderen verwijt, doe je vaak ook zelf. Dus waarin je een ander oordeelt, oordeel je ook jezelf".

Je kunt een ander verwijten, dat die vaak roddelt of kwaadspreekt.

En dan zegt Jakobus: 'Maar luister nu ook eens naar jezelf! Wat heb jijzelf al over anderen gezegd?'.

Je hoort mensen klagen over jongeren, die niet meer in de kerk komen. Maar wat doe jijzelf om contact met jongeren te maken? Om ze te begrijpen?

Hoeveel jongeren hebben de kerk misschien niet verlaten, omdat ze geen ruimte kregen om te groeien. Om zelf te ontdekken. Om vragen te stellen. Of omdat ze opgroeiden in een gemeenschap vol regels en dus met veel kritiek op elkaar.

Klaag niet, broeders en zusters.

Klaag niet!

God zal wel oordelen.

Wat wij mogen doen is onszelf oefenen in geduld.

Oefenen. Dat gaat dus niet vanzelf.

En de beste oefen-ruimte is een gemeente. Want als je ergens tegen jezelf aanloopt, dan is het wel daar. Als je ergens mensen leert kennen, dan is het wel daar. Je kent elkaar soms al meer dan tien of twintig jaar. En niet alleen de mooie kanten. Dus juist daar leer je wat geduld is.

Als je in je gemeente tegen mensen aanloopt en hun rare eigenschappen of scherpe woorden, dan moet je niet klagen, maar dankbaar zijn: de Geest is met je bezig!

Calvijn noemde de kerk de werkplaats van de Heilige Geest.

Als je "meer van de Geest wilt", dan moet je dus vooral blijven in die gewone kerk met al die vreemde mensen met hun zwakheden!

In Kolossenzen 3 staat het zo: "Omdat God u heeft uitgekozen, omdat u zijn heiligen bent en hij u liefheeft, moet u zich kleden in innig medeleven, in goedheid, bescheidenheid, zachtmoedigheid en geduld. Verdraag elkaar en vergeef elkaar als iemand een ander iets te verwijten heeft, zoals de Heer u vergeven heeft, moet u elkaar vergeven".

Daar komt, ten slotte, nog een ding bij: ons geduld heeft een doel.

Die boer kan geduld oefenen, omdat de oogst aan het groeien is.

En iedere keer dat hij op zijn akker komt, ziet hij dat gebeuren. God geeft groei. En op een goed dag haalt hij vol blijdschap de oogst van zijn land. Met zijn armen vol korenschoven komt hij thuis.

Ook wij hebben een doel. Een dag waarop de oogst wordt binnengehaald.

De dag dat Jezus terugkomt.

Zo begon onze tekst: "Heb geduld, broeders en zusters, tot de Heer komt".

Geduld heeft een doel.

Een hoger doel, dan alleen dat de kerk waar je lid van bent leuk is en vooral heel gezellig. Ook al is dat natuurlijk wel heel erg fijn.

Maar we hebben een hoger doel.

Christus komt terug.

En we mogen elkaar meenemen op weg naar die dag.

Niet klagen, maar bidden voor elkaar. Elkaar opzoeken.

Wie struikelt pakken we weer op. Wie in zonden valt, helpen we om weer vrede met God te vinden.

Wie verdriet heeft, troosten we. Wie ziek is, wordt gedragen door onze gebeden.

We vieren samen het Avondmaal.

Het grote monument van Gods geduld.

Ik las een citaat van de kerkvader Cyprianus uit de 3^e eeuw. Hij schreef: "Geen mens kan over geduld iets zinnigs zeggen, tenzij hij het geduld van God heeft leren kennen. In God heeft alle geduld zijn oorsprong en vanuit Gods geduld krijgt alle menselijke geduld haar schittering en waardigheid".

Amen.